lega surrid ja enneminni waewa kannatasid, kui et Omnisteggiat ärra salgasid. Seal ma rahwas aunstas ja armastas neid üllewägga ja nimmetas neid „sõbra-rahwaks", agga teine nimmi, miska neid ka hüti, olli: „willa-kangrud", ja se pandi neile sellepärrast, et naad ammeti polest ennamiste kangrud ollid. Agga Roma kurjad karjatsed, kes ei tahtnud karjas suremat waggadust sallida, kui neil ennestel olli, need tapleşid nende wastu otsekui kurjateggijate wastu, ähwardasid kange nuhtlemisega ja nimmetasid neid sõimades: „Pulgari-rahwaks" öeldes, et nende õppetus tõusnud Pulgaria-maalt, mis Türgi-ma jaust on.

Waene sõbra-rahwas, kelle sõbra-seltsid pea ümberkaudu Saksa-maast sadik wennisid, naad piddid palju waewa ja kiusamisse-hädda kannatama; agga selle jures sündis ka mõnni luggu, mis Roma-usfulisši ja paawsti, kedda ka pühhaks isaks nimmetatakse, pahhandas. Nõnda loeme, et Italia-maal Werrara linnas ellas üks nisuggune willakangur ja surri senna. Kaua pärrast sedda tõusid kõnne, et temma haua jurest haiged leidnud terwist ja et mund immeteud weel sündinud. Roma paawst andis kohhe käsku, temma nimme „pühhade" kirja panna ja täht-

ramatus temmale päwa seada, millal rahwas tedda peaks palluma ja mele tulletama. Jubba olli assi korra peal, kui wälja tulli, et mees olnud wõra usku piddaja „sõbra-rahwa" seltsist. Nüüd olli wihha suur ja paawst andis nut käsku: waese mehhe surnu luud wälja kaewata mullast ja ärra põlletada, mis nende arwates temmale olleks enne surma piddand tehtama.

Se olli nimmetatud seltside luggu, kui Jummal 1170-mal aastal mehhe ärratas, kes neile piddi pärrast koitu suremat walgust ja selget tõe õppetust andma. Se mees olli Peter Waldus, auus ja rikkas kaupmees Lioni linnas. Nagu teised ei sanud temmagi kirikus ewangeliumi sõnna mitte muidu kuulda, kui laddina kele, mis ta ei mõistnud. Sellepärrast tõusis ta süddames himmu, seddasamma õppetust ka omma kele luggeda sada, ja ta läks kahhe targema preestri jure, kes temmal tutwad ollid, ja pallus neid, et temmale ewangeliumi tunnistussed, mis pühhapäiwil kirikus loeti, nende omma ma kele ümber pannekśid. Ei se olnud sel ajal kerge tö, agga Peter Waldus olli jõukas mees ja wõis waewa heaste tassuda; ta sai siis pea kätte, mis ta sowis. Kuida panni ta immeks, mis ta nüüd lugges; need ollid temmal kallid ja armsad sõn-